

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Δρ. 10

20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίосκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλμιατρείο) Σταθμού Υπογείου Σιδηροδρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή Πλατεία Στουρνάρα, Έξορχεια, στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή πληρώνεται μπροστά και είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ

καλά το γλεντήσανε κι αυτή τη βδομάδα με την κομική επίθεσή τους κατά των δημοτικιστών. Αποκριάτικα γλέντια. Άλλος, βλέπετε, φόρεσε μπουτσούνα πατριώτη, άλλος γλωσσολόγου, ο τρίτος μπουτσούνα σοβαρού, και περπάσαν από μπροστά μας και μᾶς φώναζαν:

— Καλέ, δὲ μᾶς βλέπετε; Καλέ, δὲ μᾶς ἀκούτε; Τὶ καθόσατε λοιπόν; Χτυπάτε τὰ παλαμάκια! Καρναβάλια εἶναι!.. Καὶ τοῦ χρόνου!

— Καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν! Γιατί καὶ τοῦ χρόνου θὰ ξαναπεράσετε ἀπὸ μπροστά μας με τὶς ἴδιες μπουτσούνες, με τὶς ἴδιες ἀνοησίες, με τὰ ἴδια σαχλολογήματα, ὅπως περάσατε καὶ πέρασι καὶ πρόπερσι, ὅπως περνάτε κάθε φορὰ πού σᾶς χρειαστοῦνε οἱ ἐφημερίδες γιὰ νὰ παραγοιμίσουνε τὶς σιῆλες τους!.. "Ε!..

"Ε!.. Οἱ μισοκαράδες!.. Ἡ γκαμήλα!.. Τὰ ρόπαλα!..

Σοβαροὶ ἀνθρώποι, μωρὲ παιδιά! Τὶ θαρρεῖτε; "Ενας κ' ἕνας. Κι ὅλοι γιὰ τὴ δόλια πατρίδα πασιζοῦνε! Νὰ τὴν ἀφήσουνε νὰ χατακωθεῖ ἀπὸ τοὺς δημοτικιστὲς; Δὲ γίνεται. Τὸ χατακωμὰ τῆς τῆχον πάρεϊ ἀπάνου τους οἱ ἴδιοι, δουλεύουν τόσα χρόνια γερὰ γι' αὐτὸ, τὸ μισοκαταφέρανε κούλας, καὶ δὲ μποροῦνε νὰ φέρουν κι ἄλλους νὰ καταπιαστοῦνε τίτλια ἐθνικὴ δουλιὰ. Αὐτοὶ πού φέρανε τὰ πρόματ' ἴσια με δῶ, σὲ τόσο καλὸ σημεῖο, αὐτοὶ θὰ τὰ ποτελειώσουνε, αὐτοὶ θὰ δώσουνε καὶ τὴν τελευταία ἡρωικὴ κλωτσιὰ.

Νὰ ὁ λόγος πού σκυλιάζουνε μαζί μας. Μὴ θαρρεῖτε πὼς εἶναι καὶ κανένας ἄλλος. Κι ἂν τότε λένε σὰς γελᾶνε, ψέμματα. Μὰ ξεχάσαμε. Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο, σπουδαῖο κι αὐτὸ, πού τοὺς ἀναγκάζει νὰ φωνάζουνε: Ἐχουνε συνειθίσει, σὰν τὸν τυφλοπόντικα, στὸ σκοτάδι. Τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια, τοὺς θαμπώνει. Καὶ γι' αὐτὸ πολεμοῦνε τὸ φῶς. Θέλουν τὸ σκοτάδι τους οἱ ἀνθρώποι, γιατί μόνο μέσα στὸ σκοτάδι μποροῦνε κι αὐτοὶ νὰ χορδώνονται καὶ νὰ περνᾶνε γιὰ κάτι. Ἀμα φωτισεῖ τὸ μυαλὸ, ἅμα χειραφειηθεῖ ἡ συνείδηση, πάει ἡ πόζα τους, θὰ τοὺς πάρουν με τὰ σαπιολέμονα. Ἀς λένε λοιπόν! Μ' ὅλο τὸ δίμο τους οἱ ἀνθρώποι φωνάζουν καὶ βρίζουν!

ΑΠΟ ΚΑΤΟΥ

ἀπὸ τὸ σαλόνι τοῦ κ. Κάλπη, πούχει βάλει κι αὐτὸς κάλπη γιὰ βουλευτὴς, μαζωχτήκανε οἱ φίλοι του καὶ φωνάζανε ζήτω. Ὁ κ. Κάλπη βγήκε στὸ παρὰθυρὸ καὶ τοὺς εὐχαρίστησε. Μὰ οἱ φίλοι θέλανε κι ἄλλο, δὲν τοὺς ἔσωσε ἕνα ξερὸ εὐχαριστῶ, θέλανε καὶ λόγο.

— Λόγο! Λόγο! Νὰ μᾶς βγάλεις λόγο!..

Λόγο; Εὐκτολὸ πρᾶμα. Παράδες νὰ μὴν τοῦ ζήτοῦσανε! Βγάζει λοιπὸν ἕνα λόγο με τὴν ἴδια ἐνκοιλία πού θάβγαζε καὶ τὴν ταμπακέρα του νανάφει ἕνα τσιγάρο:

— Παιδιά, τοὺς λέει, νὰ μὲ ψηφίσετε γιὰ νὰ σώσουμε τὴν πατρίδα, κι ἅμα πετύχω, μὴ σᾶς νοιάζει, ὅλους θὰ σᾶς διορίσω πέρα πέρα! Κανένα δὲ θάφθω δίχως θέση!..

Τὰ παιδιά φύγανε ἐνθουσιασμένα, ὁ κ. Κάλπη θὰ βγεῖ βουλευτὴς κ' ἡ πατρίδα θὰ σωθεῖ. Μὴ σᾶς νοιάζει. Ἐδῶσε τὸ λόγο του ὁ κ. Κάλπη γι' αὐτὸ, καὶ θὰ γίνει.

κ' ἕνα μεζὶ ἀπὸ πολιτικὴ εἰλικρίνεια; Πάρτε τον. Κάνει καλὸ.

Στὸν περίφημο λόγο πούβγαλε ὁ Λεβίδης, ἀνοίγοντας τὸ ἐκλογικὸ σαλόνι του, εἶπε κοντὰ σ' ἄλλα εἰλικρινέστατα πράματα κι αὐτὸ:

— Ἦλθε πρὸς με μέγα ἐθνικὸ κόμμα καὶ μοὶ ἔδωσε τὸ πρῶτον ὑπουργεῖον τοῦ Κράτους καὶ μοὶ ὑπέσχετο ἐθνικὰς παρασκευὰς ἀνευ ὀρων. Ἐπρεπε νὰ ρηθῶ;

Βεβαίως. Δὲν ἔπρεπε νὰ ρηθῇ, καὶ δὲν ἀρνήθηκε, ὅχι, γιατί τοῦ δώσανε τὸ πρῶτο Ὑπουργεῖο, τίτιο πρᾶμα οὔτε νὰ τὸ συλλογιστεῖτε! Ἀλλὰ γιατί τοῦ ὑποσχέθηκαν ἐθνικὰς παρασκευὰς ἀνευ ὀρων! Ἡ πατρίδα καὶ δῶ, καὶ παντοῦ, σὲ κάθε μπερμπανταδουλιᾷ μας, ἡ πατρίδα. Αὐτὴ φορτώνεται στὴ ράχη τῆς ὅλες τὶς ἀτιμίες μας.

ΤΩΡΑ

πιά, ὅστερ' ἀπὸ κείνο πούπαθε ὁ κ. Φραγκοῦδης τῆς «Μεταρρύθμισης», θάβαλε γνώση καὶ θὰ πείστηκε πὼς ἐδῶ, ὅσο κι ἂν δὲν ἔχουμε κοζακισμό, ἔχουμε ὅμως κομματισμό, πού εἶναι κάτι χειρότερο, κι ὁ κομματισμὸς σὲ ὑποχρεώνει νὰ φένης τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν παληκαριὰ κατὰ μέρος ὄντας πιά νεις τὴν πέννα σου νὰ μιλήσεις γιὰ πολιτικούς.

Ὁ κ. Φραγκοῦδης, πού εἶδε τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια νὰ μεταμορφώνεται σ' ἕνα τεράστιο ρόπαλο καὶ νὰ σηκώνεται καταπάνου του, ἔτοιμη νὰ τοῦ πάρει τὴ ζωή, πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένος, πού τόσο σπηνὰ τῆνε γλύτωσε, καὶ νὰ μὴ ζητᾶει καὶ ρέστα. Πολιτικὸ πειράζει, κι ὁ πολιτικὸς αὐτὸς ἔχει τοὺς ἀνθρώπους του. Τί ἤθελε ὁ κ. Φραγκοῦδης; Νὰ εἶναι ἐφημερίδα ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος;

Μονο οἱ ἀνθρώποι πού ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀλήθεια σ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶναι ἐφημερίδα καὶ δὲν ἔχουνε μαγκουράδες στὸ πλάι τους.

ΔΥΟ

χαριτωμένα λογάκια τοῦ κ. Μιστριώτη. Δὲ μίλησε καὶ λόγου του αὐτὲς τὶς μέρες γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα σὲς στήλες τῶν ἐφημερίδων—ὁ μπαρμπα-Θοδωρῆς, βλέπετε, εἶναι στὰ πράματα κι ὁ Μιστριώτης, πούνα: καὶ πρωτοπαλλήκαρό του, δὲ θέλε

«Τὰ ξέρουμε, τὰ ξέρουμε» εἶπαν ἄλλες κοινῶντας τὸ κεφάλι.

«Πῶς θὰ τὰ βγάλει πέρα δὲν ξέρω» εἶπε ἡ Κατερίνα. «Ἐμένανε ὥς τόσο μ' ἐσκυλόβρισε ἔχτες κ' ἔπειτα ἐπῆγε νὰ κρουφτεῖ στοὺς Στύλους».

«Θὰ τᾶχανε μιλημένα πρῶτα» ἔκαμε πονηρὰ μὴ κοπέλλα εἰκοσπέντε χρονῶν πού ζήλευε ὅταν παντρευόνταν οἱ συνκαμσκαλὲς τῆς καὶ περισσότερο ἀκόμα ὅταν οἱ μικρότερές τῆς.

«Φυσικά» ἀπάντησε ἡ Κατερίνα. «Νά σου σὲ λίγο φανερώθηκε κι ὁ Ἀντώνης. Σιμὰ μου ὅμως εἴτανε ἡ μάνα μου. Μᾶς γύριψε νερό» ἔπειτα ἐπῆγε κι' ἀφτὸς στοὺς Στύλους. Πήραμε κ' ἐμεῖς τάρνιὰ μας κι' ἀνεβήκαμε τὴ ράχη. Κ' ἡ μάνα μου πού ἤθελε νὰ τῆνε τιμωρήσει, γιὰ τὸ ἥπλι τῆς στόμα, ἀροκράττηκε κατὰ πού εἰρίδαξαν τὰ βράχια, καὶ τοὺς ἐβρῆκε μέσα στὴ σοῦδα ἀντάμα γαμπρὸ καὶ νύφη!..»

«Χριστέ μου!» εἶπαν ὅλες κ' ἐσταυροκοπηθῆκαν.

«... Κ' ἡ Μαρία τοῦλεγε ἀρτὴν τὴ στιγμή:— «Μὴ, δὲ θέλω νὰ μὲ φίλες, πῶς ἔπειτα νὰ παντρεφτῶ φιλημένη;» Ἡ μάνα μου μ' ἔκραξε νὰ τοὺς ἰδῶ καὶ γῶ, ἡ κακορρίζικη ἀληθινὰ εἴτανε ἀγκαλιασμένοι... Καὶ βουρδουλίζονται ὅλη μέρα τώρα. Ὁ ἄντρας πανακεῖ ὅχι, ἀλλὰ ἀφτὴ...»

«Ἡ πόζα κ' ἡ δειξιά!»

Ὅμως τώρα ἐκατέβαινε τὸ δρόμο τοῦ πηγαδιοῦ κ' ἡ Μαρία, κακοντυμένη καὶ λυγδερή, ἀλλὰ μὲ βλέμμα ζωερὸ κι' ὁμορφότερη παρὰ τὲς ἄλλες μέρες. Σταθῆκαν ὅλες καὶ σάπασαν. Ἐκεῖνη ἐκαλησπέρισε περήφανα, ἐκοίταξε γελιστὴ καὶ ἀδιάντροπα τοὺς εἶπε:— Γιὰ μένανε μιλεῖτε; Σᾶς διηγῆθηκε τὰ νέα ἡ Κατερίνα, ἡ τίμια;

«Δὲν ἔχεις φουσικὸ νὰ μὲ μελετᾷς» τῆς ἀπάντησε θυμωμένη.

«Χαχὰ» ἐγέλασε περγελαστικὰ ἡ Μαρία «τὸν Ἀντώνη θὰ τόνε πάρω ἐγὼ» κ' οἱ ὄχτροί του θὰ σκάσουνε».

«Φυλάξου μοναχὰ μὴ σὲ στείλουν με τὲς πολὺς μέσα στὴ χώρα» τῆς ἀπακρίθηκε ἡ Κατερίνα μὲ φαρμάκι κ' ἔπειτα στρέφοντας πρὸς τὲς γυναῖκες εἶπε: «Πάμετε; Δὲ θέλω νὰ κουβεντιάσω μαζί τῆς».

Πολλὲς ἔβαλαν τὲς διπλόχερες ξέστες στὸ κεφάλι καὶ μαζί τῆς ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὸ ρόβολο καὶ φαίνονταν σὰ μιά ἀρχαία λιτανεῖα ἀπὸ χοηφόρες πού ἐπορευόνταν σὲ κάποια γιορτάσιμη λιτὴ. Ἀλλες τώρα ἐκατέβαιναν γιὰ νὰ γιομίσουν στὸ πηγάδι, ἀλλὰ μπουλούκια ἀνέβαιναν κατόπτε τους.

Ὡς κ' ἡ Μαρία πῆγε ἀπὸ τὸ νερὸ στὸ φτωχικὸ τῆς σπιτί, ἕνα μικρὸ χαμόγι σὲ μὴ ξέμακρη ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ, μαῦρο ἀπ' ὄξω, ἀμάλτωτο, χαμηλὸ καὶ μισορεπισμένο. Μὲ ἥσυχο βλέμμα μπῆκε μέσα καὶ ἀπόθωσε ἀπάνου σὲ μὴ πέτρα σιμὰ στὴν μπασιά τὴν ξέστα τῆς. Εἶχε νυχτώσει κ' ἦταν τὸ σπιτί σκοταδερό καὶ καπνισμένο ἡ λάμψη τῆς σιμὰς πού ἐκρουφόαιγε τὸ φῶτιζε λίγο. Καθισμένοι σὲ μὴ κροῦσσα, παραστῆς, οἱ γονιοὶ τῆς μιλοῦσαν μυστικὰ δυὸ ἀδέρφια τῆς μισόγυμνα ἐπαίξαν, ἐφώναζαν κ' ἐκυλιόνταν κατὰ γῆς.

«Καλησπέρα σας» εἶπε ἡ Μαρία κι' ἀκούμπησε στὸ κρεβάτι στεκάμενη πίσω ἀπὸ τὲς πλάτες τῶν γονέων τῆς. Τοῦτοι δὲν τῆς ἀπολογηθῆκαν ἕμσως κ' ἡ Μαρία ἐννοίωσε πὼς εἶχαν μέσα τους ἀσυνείθητη ἔγνοια καὶ πὼς ἀφτὴ ἡ ἴδια ἦταν ἡ αἰτία τῆς σύγχυσης. Δὲν ἐμίλησε οὔτε κείνη, καὶ τὰ παιδιά ἡσύχασαν με μὴ, χωρὶς νὰ ξέρουν γιὰ τὴν ἐπὶ πλάγιασαν ἐντυμμένα καθὼς ἦταν στὸ κρεβάτι.

Ἡ σιμὰ ἐπὶ τῆς ἡσυχίας, κ' ἕνα δαυλὶ ἐσφοῦριζε βγάζοντάς μπλάβα φλόγα ἡ γρηὰ τὸ κούνησε κ' εἶπε μὲ σοβερὸ πρόσωπο:— «Κάποιος μᾶς κατατρώεται».

Ὁ Ζόφης ἐβρῆξε καὶ ἀποκρίθηκε φαντασιασμένος. «Φυσικά!» Κ' ἔπειτα χωρὶς νὰ γύρει τὸ κεφάλι ἀγροικὰ ἐμίλησε τῆς θυγατέρας του:— «Μω-

